

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Explicatur tertia Clausula. Aut ab Episcopis per Examen parag. 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

sed etiam requiritur Jurisdictio. Cum ergo Parochus gaudeat quidem Approbatione, sed non Jurisdictione, nisi pro suis ovibus, pro suis tantum erit aptus Confessarius, non pro alienis.

5. Ex ea doctrina, quod Parochus sit pro omnibus Approbatus, colligunt Fagund. & alii que Parochum quemcumque cum sit Ordinarius suæ Parochiæ, posse Episcopo saltem non contradicente, delegare suam Jurisdictionem alteri Parocho, sive alterius Parochiæ in eadem Civitate, sive alterius Civitatis, in eadem Diocæsi, sive alterius Diocæsis cujuscumque, & consequenter hunc Delegatum posse excipere confessiones ovium Patrochi Delegantis; Nam Jurisdictionem habet ex dicta Delegatione, Approbationem vero habet ex suo munere, ut dictum est.

Scio Barbosam b solum concedere in eadem Civitate, qui dicit, à Sacra Congregatione sic fuisse decilum: Verum de hac decisione non constat authenticè. Idem Barb. pro hac sua restrictione citat Fagund. 2. Eccl. præcep. l. 7. c. 2. n. 35, sed non rectè, quia Fagund. l. c. sed n. 37 stat pro nobis, ut modo nos citavimus.

6. Sed quid? Poteritne eandem suam Jurisdictionem concedere simplici Sacerdoti? Respondeo, posse dixi superius c. 4. §. 3. n. 12. sed non Approbationem, unde simpliciter hic simplex Sacerdos, quia solum habebit Jurisdictionem, & non Approbationem, non poterit legitime confessiones audire.

7. Inquires Secundò. Cum in Bulla Cruciatæ, & Jubilæis dicatur, posse Fideles eligere Confessarium ab Ordinario approbatum, poteritne ab omnibus in quocumque loco, vel Regno eligi Parochus?

Respondeo. In eadem tota Civitate, ubi est Parochia, certum e videtur, quia sicuti approbatus ab hoc Ordinario potest per Bullam eligi in tota hac Civitate, sic Parochus, cujus titulus Parochiæ Tridentinum æquiparat Approbationi. In aliis locis extra Diocæsim d, multi negant, multi affirmant. Ego sicuti mox docebo, esse probabile Sacerdotem Approbatum à suo Ordinario, posse per Bullam eligi, quia Bulla non requirit Approbationem cujusvis Ordinarii loci, sed Approbationem absolutè, quam jam hic Sacerdos habet, dum à suo Ordinario est Approbatus, ita dicendum est de Parocho, cujus Beneficiu

Parochiale æquivalere voluit Tridentinum Approbationi. Ita e Fagundez, alii que.

2. Quando Parochus amisit Parochiam, non esse per Bullam eligibilem, quia tunc actu non est Approbatus, colligetur ex iis, quæ dicam mox. f & g.

9. Inquires Tertiò. Potestne Episcopus ad examen iterum vocare Parochum, qui jam vel examinatus, vel idoneus fuisse reputatus supponitur, quando ad Parochiam assumptus fuit?

Respondeo. Joan. Sancez b docet posse, & debere. Sed in praxi nunquam vidi ad examen vocatos fuisse Parochos, & certè si non apparet apertè indignitas, non esset ipsis hoc onus imponendum, sed potius, si quis indoctum se ostendat, detur ei Coadjutor, ac suspendatur.

§. IV.

TERTIA CLAUSULA.

Aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur necessarium, approbatus.

1. Illud si ipsis videbitur, deonerat Episcopum ab examinando eos, quos novit esse idoneos, immò imprudenter ipsum facturum existimo, si hominem doctum, & pium, satis ab ipso cognitum, vocare ad examen veller.

2. Si Episcopus aliquem, sive per examen, sive aliàs aptum inveniat, quem absolute approbare posset, peccatne si limitatè approbet pro determinato loco, pro certis personis, &c.

Respondeo cum i Bossio, qui rectè ait, E- i Boss. de piscopum injuriam facere ei; quem ad exam- Iubil. sec. men admisit, si eum inveniens idoneum, non casu 2. n. approbet: consequenter ergo dicemus inju- 37.

riam etiam illi facere, quem ad examen admillum, idoneum absolute inveniat, & tamen approbet sine causa limitatè. Sine causa, inquam, nam sæpissimè causa non deest, puta, ut Sacerdos non negligat studium, ut bonos mores custodiat, vel quid simile, & quidem nisi clarè de injuria constet,

semper pro Episcopo præsumendum est.

A quo-

*A quonam Ordinario concedi dicta approbatio
debeat?*

Si sermo sit de ea, quæ simul est conjuncta cum concessione, seu delegatione Jurisdictionis, non est dubium, debere concedi à proprio Ordinario loci, pro suis subditis, supra quos Jurisdictio habetur.

4. Sermo ergo hinc esse debet, quando Approbatio datur separatim à Jurisdictione, ut solet concedi iis, qui aliunde Jurisdictionem habent à Summo, Pontifice, quales sunt Religiosi, vel electi per Bullam Cruciatæ, &c. in quo casu quaeritur, an primo concedi Approbatio debeat à quocunque cujuslibet Diœcesis Episcopo; an Secundo ab Ordinario loci, ubi fit confessio: an Tertio ab Ordinario, cui subditur Confessarius: an Quarto ab Ordinario, cui subditur pœnitens absolvendus?

5. Non pauci in hac permolesta difficultate, quia confundunt duo quæstionis membra, molestiorem illam, & non parum scrupulosam reddunt. Duæ ergo sunt quæstiones permixtæ distinguendæ; Altera de Religiosis tantum; altera de quibuscunque Confessariis, etiam Religiosis, sed electis per Bullam Cruciatæ, vel per Jubilæum, vel per peculiare rescriptum Pontificis; quamvis enim, tum Religiosis, tum quibuscunque dictis Confessariis, ipse Summus Pontifex concedat tunc Jurisdictionem, ea lege, ut obtineant approbationem ab Ordinario, diversum tamen loquendi modum usurpat pro Religiosis, quam pro eligendis per Bullam, vel Jubilæum, nam pro Religiosis utitur Tridentinum, his verbis, (ab Episcopis sint Approbati) at pro eligendis per Bullam Cruciatæ, sic Pontifex præscribit (sint Approbati ab Ordinario) pro eligendis verò per Jubilæum solet addi sic, (Approbati sunt ab Ordinario loci) pro aliis denique rescriptis modò loquitur Pontifex, ut in Bulla Cruciatæ, modò, ut in Jubilæo.

6. Quoniam ergo, ut dixi, hæc permiscetur à nonnullis, unde argumenta, quibus altera quæstio probatur, detorquentur ad alteram; idè fit; ut minus expedita, imò confusa reddatur utriusque decisio. Nos igitur separatim de illis, sic discurremus.

A quonam Ordinario debeat Religiosus approbari pro Confessionibus secularium.

8. Mihi, & a Doctoribus non paucis, a *Ascan.* saltem quoad praxim, certum est Religiosum, debere approbari ab Ordinario, cujus multos ci sunt oves illæ, quæ sunt Absolvendæ. Ratio *tan. T. 2.* ducitur à Tridentino toties citato, ibi, *Nul- d. 6. q. 14.* lum, etiam Regularem, posse Sacularium Contra *il-* fessione excipere, nec ad id idoneum reputari, nisi *lud, appro-* si ab Episcopis approbetur. Ubi ex intentione *batus so-* Patrum Concilii satis apparet, voluisse illos, mel. *sem-* ut hoc judicium exponendi Sacerdotes ad *per appro-* tantum munus, fieret ab Episcopis, pro cura, *batus.* quam debent habere suarum ovium: at hæc requirit, ut quilibet Episcopus suos Confessarios veluti sibi formet, formatosque suis subditis exponat.

9. Quare licet his Tridentini verbis possit dari alia interpretatio, (ut contendit *b Celloti* lotius defendens hic illam propositionem *de Hierar. b Celloti* semel approbatus, semper approbatus (quasi *l. 5. c. 24.* illud (ab Episcopis) ita intelligatur, ut *se-* mel Religiosus sit ab uno ex Episcopis totius *co. 25.* Mundi approbandus, qua unica approbatione semel habita, possit uti ea Jurisdictione ad Fideles absolvendos, quam immediate habet à Pontifice; nihilominus ejusmodi interpretationi nimis valde obstat prædictus finis Patrum, & cura in tanta re, quam Episcopi singuli adhibere obligantur pro suis ovibus. Si in eodem Tridentino, ii Religiosi, ut prædicent Verbum Dei, extra suam Ecclesiam; requiruntur, ut habeant licentiam ab Episcopis singulis, & intra suas Ecclesias, saltem benedictionem, putabone in designandis Confessariis, quæ res maximi est momenti, tantam voluisse libertatem concedere Tridentinum? non utique, si juraveris.

10. Dixi autem *num. 8.* (saltem quoad praxim) nam quamvis utcumque nostra prædicta ratio, & aliæ ab aliis adductæ infirmari, possent speculative, practice certe nullo modo est contraria sententia recipienda; ipsa enim tot annos usurpata praxis, tum Episcoporum in hoc omnium constans vigilantia, qua examinare, vel recognoscere volunt Religiosos, quamvis in aliis locis approbatos, tum timoratorum Religiosorum conscientia,

non audentiū, cum unica Approbatione omnes Fideles ab'ol vere, tum deniq; periculū, ne res tanti ponderis, qualis est remissio peccatorum, in invalidē exhibeatur ab ejusmodi Religiosis, satis ostendunt nostram, hoc est communem sententiam, & nullo modo aliam esse in usum deducendam.

A quonam Ordinario approbari debet electus per Bullam Cruciatæ.

11. Si in Bulla aliqua, vel in Rescripto quocunque (ut certè in Jubilæis, sicuti nota vi num. 6. sæpè vidimus) dicitur posse Fidelem, cui sit concessio, absolvi, seu dispensari à Confessario quocunque, sed addatur *Approbato ab Ordinario loci*, non est mihi dubium requiri Approbationem Episcopi, seu Ordinarii illius Diocesis, ubi sit confessio, nisi fortè limitetur hoc, vel simili modo, *A tuo Ordinario, vel ab Ordinario tui loci*; tunc enim servanda esset limitatio.

12. Dubium ergo solum est, quandò absolute dicitur *Approbato ab Ordinario*, ut certè nunc dicitur, (quod supra dicto num. 6. notavi) in Bulla Cruciatæ: *Quare cum sic non appareat à quo Ordinario procedere debeat Approbatio, quærendum est, quoniam Ordinarius per hæc verba designetur?*

13. Pugnant loquendo de dicta Bulla, & ex mea sententia, paribus armis utrinque Doctores. Non pauci ajunt sufficere, si in Sacerdote adfit Approbatio cujusunque Ordinarii, sive loci, sive ipsius Confessarii, sive pœnitentis legitime collata, etiamsi dictus Sacerdos aliò suum domicilium transferat, & ex Indiis huc accedat, modò ipsi Approbatio nondum spiraverit, nam si spiravit, dicam mox. Ita plures Doctores. Idem dic in Jubilæo, vel quocunque rescripto, si similem clausulam præse ferat.

Henriq. l. 7. c. 12. n. 4. Valer. V. Absolvo. dif. Dian. p. p. 27. 11. rej. 7. dicens sic sentire aliquos Patres qui intersuerunt Con.

14. Hæc sententia illo nititur, satis probabili fundamento, quia expendit diversum illum modum, quo Pontifex in Tridentino, uritur, dum imponit necessitatem Approbationis pro Confessariis, & illum, quo idem uritur in Bulla Cruciatæ. Nam licet in utroque non apponat illud, *loci*, tamen in Tridentino directè præcipiuntur Confessarii, etiam Regulares, ne Confessiones excipiant, nisi ab Episcopis Approbationem obtineant;

At in Bulla Cruciatæ directè concedit. Fidei, Trident. ut is possit eligere Confessarium approbatum Trul. val. ab Ordinario. *de proba-*

15. Ex hac diversitate loquendi Pontificis, fatis apparet, majorem libertatem concedi Fidelibus per Bullam: solum enim imponitur, ut eligant Confessarium Approbatum ab Ordinario. Approbatus autem ab Ordinario, sive loci, sive Confessarii; sive ipsius Fidelis, dicitur, & est, in omni rigore Approbatus ab Ordinario: At per Tridentinum, cum imponatur Confessariis ipsis onus accipiendi Approbationem ab Episcopo, omnino debet intelligi; (nisi minus castigatè locutum esse Tridentinum velis) ab Episcopo illo, cui incumbit dare suis ovibus Confessarios approbatos, qui est Ordinarius loci, à quo Confessarii ipsi recipere legitime Approbationem debeant; sicuti accipere debent Jurisdictionem, quando illis non datur à Summo Pontifice.

16. Semper autem dixi (legitime) id, quod explicatius intelliges ex sequenti Definitione. Ordinarius v. g. Messanensis potestne valide approbare sacerdotem fixè commorantem in alia Diocesi, v. g. Panormi, ad hoc, ut sit eligibilis per Bullam Cruciatæ, à Civibus Panormitanis, uti etiam ut sit eligibilis à quibuscunque aliis Christi Fidelibus?

Ita putant nonnulli, quia hic jam erit Sacerdos Approbatus ab Ordinario (id, quod in rescripto solum requirit Bulla) esto ille, qui approbat; non sit Ordinarius loci, nec Pœnitentis, nec Confessarii.

17. Verum id animo nulla ratione sedet. Nam, & Tridentinum, & Bulla, & Rescripta, quando requirunt Approbationem Ordinarii, loquuntur de Approbatione, quæ legitime, & secundum jura conferatur: At secundum quam legem Ordinarius Messanensis potest Sacerdoti Diocesis alienæ concedere Approbationem, solum, ut sit ab omnibus eligibilis per Bullam? Hoc verè non esset approbare pro Confessionibus, sed dare dicto Sacerdoti facultatem, ut possint eligi per Bullam, quod est extra Episcopi potestatem. Approbet ergo ejusmodi Episcopus dictum Sacerdotem ad excipiendas Confessiones ovium suæ Diocesis Messanensis, (quod jure posse ab ipso fieri non dubitamus, quia potest pro suis ovibus undecunque

cunque convocare Confessarios) siquidem tunc, quia ejusmodi Sacerdos legitime erit approbatus ad Confessiones, erit consequenter juxta hanc primam sententiam eligibilis ab omnibus.

17. *Primò*, quando contra prædictam primam sententiam opponunt. *Primò* aliqui a Urbano VIII. qui revocavit omnium Regularium Privilegia, circa audiendas Confessiones, sine Approbatione data ab Episcopis Diocæsanorum: vel *Secundò*, quando opponunt Breve editum à Paulo V. in quo declaratur per Bullam Cruciatæ non induci novum jus, quoad Approbationem, diversum ab eo, quod statuit Tridentinum. vel *Tertiò*, quando opponunt Declarationes Sacræ Congregationis in contrarium; nihil conficiunt: nam ad Primum, Urbanus loquitur de Privilegiis Regularium; nos autem versamur in jure peculiari Bullæ, vel Rescripti. Ad Secundum Paulus V. nihil innovat, nec nos innovamus de substantia Approbationis, quam legitime faciendam esse ab Episcopis, omnino requirimus; cæterum Paulus, nec restringit se ad unam Approbationem; nec, si se restringeret, posset ligare manus aliorum Pontificum, quasi hi non possint concedere, ut semel Approbatus, sit per Bullam eligibilis. Ad Tertium denique, vel de prædictis declarationibus non constat authenticè, vel ea loquuntur de Approbatione requisita à Tridentino, pro Confessariis communibus, non vero loquuntur de electis à Fidelibus per Bullam peculiarem.

18. Urgebis, in Bulla Originali Cruciatæ dicit Pontifex; *ut possit quis eligere Presbyterum Sacularem, vel ex Regularibus, qui sit approbatus ab Ordinario, vel quoad Regulares, semel tantum fuerit approbatus.* Ergo doctrina data, licet procedat in Confessario Regulari, non videtur procedere in sæculari. Respondet, Pontificem supponere id, quod communiter accidit, nimirum Præsbyteros Sæculares commorari in sua Diocæsi, Regulares vero transire de Diocæsi, ad Diocæsim. De his ergo Regularibus dicit, sufficere unam Approbationem (quod certe nostram doctrinam saltem ex parte confirmat) quamvis ad aliam Diocæsim migrent. De Præsbyteris tacet, quia supponit, ut dixi, domicilium eos non mutare, non tamen negat, idem de ipsis esse, si mutant.

Tamburinus de Sacramentis.

19. *Iam* verò plures e negant, sufficere unam e *Suæ* Approbationem, quamvis legitimam, cujus-
cunque Ordinarii, ut quis per Bullam eligi in *ten. d. 2. 8.* Confessarium possit. Si interroges, cujus ergo *sect. 7. Th.* Ordinarii? Respondent variis modis, quos *Hurt. l. c.* afferam num. 26. *mox.*

Ratio hujus secundæ Sententiæ potissima *Layman.* hæc est. Summus Pontifex in Bulla Cruciatæ, aliq; ap-
dum postulat Confessarium Approbatum, *Aversè,* profiteretur velle se conformare dispositioni *qua. 16. de* Concilii Tridentini, sed Tridentinum requi-
rit Approbationem Episcoporum in singulis *Delug. l. c.* Diocæsis, ut supra diximus, ergo etiam re-
quirat in Bulla Pontifex.

20. Confirmatur *Primò*, quia quando *Tridentinum* ait, ut aliquid non fiat sine li-
cencia Episcopi, omnes explicamus, sine li-
cencia singulorum Episcoporum in singulis *Cruce d. 1.* Diocæsis; quis enim dicat, quando v. g. in *Bulla* *sess. 5. c. 2.* Tridentinum vult, ut Regulares, si *Cruciata,* velint prædicare in propria Ecclesia, se præ-
sentent Episcopis, si extra, petant licentiam *qui dicit* ab iisdem, quis, inquam dicat, sufficere, si li-
centiam semel petant ab uno Episcopo, pro *sententiâ* toto Orbe? Ita ergo in casu nostro non suffi-
ciat una Approbatio.

21. Confirmatur *Secundò*, quia si una *habilem.* sufficeret, cur permittit Ecclesia, ut in sin-
gulis Episcopatibus examinentur Confes-
sarii?

22. Confirmatur *Tertiò*, quia tanta licen-
tia, ut sufficiat una Approbatio, nec ullo Ju-
re, nec ex Tridentino probatur.

23. Confirmatur *Quartò*, etiamsi unus
Episcopus posset approbare pro toto Orbe,
non est credendum, ipsum velle dare Sacer-
doti tantam auctoritatem. Ex quibus confir-
mationibus inferitur, sacerdotem in una
Diocæsi Approbatum, sedebere gerere, ut
non Approbatum in alia, si rationabiliter o-
perari velit.

34. His rationibus, sic facile posset respon-
deri. Ad rationem principalem distinguenda
est major. Pontifex in Bulla Cruciatæ, dum
postulat Confessarium Approbatum, profi-
teretur se conformare cum dispositione Tri-
dentini in substantia Approbationis, ut scilicet
Confessarius sit legitime Approbatus,
concedo in aliis, & præsertim in multiplici
approbatione, nego majorem. Unde & nego
consequentiam. Neque gratis, sic nego ma-
jorem; quando enim Pontifex in dandis si-

L

milibus

milibus privilegiis, vult in multiplici Approbatione se conformare dispositioni Tridentini, id explicitè facit, apponendo illud (ab Ordinario loci) vel quid simile: ergo cum in Bulla non sic se explicet, certè in Approbatione illa multiplici conformem se Tridentino reddere non intendit.

*In Opus-
eu. meth.
Confess. l.
3. c. 7. §. 3.
nu. 7. in
editio. Ve
nota anni.
b Vaig.
aliiq. cita-
ti à Bossio
de Subi.
sec. 3. c. 2.
n. 209.
i. can. q. c.
27.
Laym.
aliiq. ap.
Averjam.
qua. 16. de
pen. sec. 8.
Erap. Lud.
à Cruce in
Bull.
Cruce. d. 3.
c. 2. d. 15.
n. 24.
d. Suar. d.
28. de
pen. sec. 6.
Delug. d.
21. de
pen. n. 29.
Sanc. li. 3.
matr. d.
29. n. 2.
Bossius l. c.
nu. 202.
e Bardi in
Bull.
Cruce. p. 2.
tract. 5.
c. 2. sec. 2.
Castrop.
de Bull.*

25. Ad quatuor Confirmationes respon-
debis facile, modò non permisceas, ut mo-
nui. num. 15. quaestione de Bulla, cum qua-
estione de Religiosis. Concedo enim omnia,
quæ in dictis Confirmationibus assumuntur:
Sed illæ nihil aliud probant, nisi quod ex vi
Sactorum Canonum, & Tridentini omnes
etiam Religiosi, qui excipiunt Fidelium Con-
fessiones, debent multiplicem dictam Appro-
bationem pro multiplicibus Dioccesibus ha-
bere. At nos loquimur ex peculiari privilegio
dato in Bulla Cruciatæ, vel in peculiari Re-
scripto. Quod ergo inferitur num. 23. distin-
guendum est: nam ex vi Canonum, & Tri-
dentini, concedo, non autem ex vi Bullæ Cru-
ciatæ, vel Rescripti, per quæ rationabiliter
Sacerdos vitur una Approbatione propter

rationes dictas in prima sententia.
His ita explicatis, pronuntio nihilominus,
utramque sententiam esse probabilem. Sed
ego priorem libens amplector, sicuti ad ean-
dem accessisse visus sum alibi.

26. Quæret curiosus; Secundam senten-
tiam sectantes; cujus Episcopi Approbatio-
nem requirunt? Respondeo. Varii varios.
Vasq. b aliique requirunt Approbationem Ep-
iscopi loci, in quo fit Confessio. Layman. c
aliique Approbationem Episcopi poeniten-
tis, illius scilicet, qui debet absolutionem re-
cipere. Suar. d aliique Approbationem Epif-
copi Sacerdotis, pura illius, qui excepturus est
confessionem, atque absolutionem collatu-
rus. Quas sententias satis sit innuisse legen-
das, si cui est otium, apud e Bardi in Bullam
Cruciatæ.

*An sufficiat pro Bulla Approbatio,
qua cessavit.*

27. An Confessarius, cui legitime spiravit,
vel à quo legitime revocata est Approbatio,
possit eligi per Bullam, vel simile rescriptum?
Idem quaeritur de Parocho, à quo forte abla-
ta est Parochia. Respondeo. Negative, s. so-
lum enim est eligibilis pro eo tempore, quo

durat Approbatio. Ratio est, quia privilegium
Bullæ concedit, eligi posse Sacerdotem
Approbatum, & sensus videtur esse, ut sit actu
Approbatus: at is, cui illa cessavit, non dicitur
amplius actu Approbatus: sicuti excom-
municatus, qui est jam Absolutus, non dicitur
amplius excommunicatus. Adde incon-
veniens, quòd mox dicam num. 31. fine.

Illud ergo (Approbatus) non est parti-
cipium præteriti temporis, quasi, qui fuit
Approbatus, sed est nomen concretum, c. Mari.
quod requirit formam Approbationis actu
moraliter adesse, hoc est, eam non fuisse re-
vocatam.

28. Aliqui g tamen concedunt, contendentes
sufficere, fuisse semel approbatum, etsi
fuerit pro limitato tempore approbatus, & eo
elapso, non fuit ex casua legitima reprobatum;
quam sententiam refert & non rejicit Cas-
trop. l. c. Illum lege, nam quia in praxim eam
deducere nec volo, nec audeo, satis habeo, il-
lam tibi brevibus innuisse.

*An sufficiat pro Bulla Approbatio
limitata?*

29. Qui est approbatus limitatè, pro Mu-
licibus v. g. non pro Viris, pro rusticis, non
pro mercatoribus &c. potestne privilegio
Bullæ, vel similis Rescripti, eligi ab omnibus
illimitatè? Respondeo, Nequaquam, b sed so-
lum pro illis, pro quibus est approbatus. Ra-
tio est, quia supra diximus, eligibilem per
Bullam debere esse legitime approbatum, at
hic non est legitime approbatus respectu illo-
rum, à quibus excluditur.

Scio non i paucos concedere, posse ab
omnibus illimitate, quia verificatur (aiunt)
illum esse aliquo tandem modo approba-
tum; neque enim Bulla distinguit, an de-
beat esse approbatus illimitate, vel limitate,
sicuti approbatus ab Episcopo pro sua Dio-
cesi, potest dici limitate Approbatus, & ta-
men prima sententia num. 13. allata, probabi-
liter sustinet, posse hunc ab omnibus illimi-
tate eligi.

31. Video argumentum urgere; sed ni-
hilominus manus non do; nam inconve-
niens, quòd sequeretur, ostendit, senten-
tiam hanc non esse probabilem. Sic enim
Sacerdos approbatus pro una foemina, vel
pro uno puero esset eligibilis pro tota Dio-
cesi,

*Cruce. d.
uni. p. 85.
1. n. 5.
g Seb. A-
cof. ex
parte Ro-
drig. ap.
Castro. l.
c. Mari.
Servo in
Bull. Cru-
ciata di-
cens id
probabile.
h Ita Suar.
d. 28. de
pen. sec. 7.
nu. 3. Di-
lugo. d. 21.
de pen. n.
26. Bardi
in selec. l.
5. q. 7. n. 6.
Bossius de
Iub. sec. 3.
c. 2. n. 245
aliiq.
plur. ab
his citati
i Dianna
p. 11.
ref. 9. Mr-
rolla T. 3.
d. 6. c. 2. n.
67. aliiq.
plur. ab ip-
sis citati
Castrop. de
Bull.
Cruce. p. 8.
p. 1. n. 33.
ne. & la-
tius d. n-
nic. de
pen. 8. 2.
n. 10. ci-
tans Bardi
9. 8.
b Sui-
2. n.*

cessi, imò in prima dicta sententia pro toto Orbe. Ex quo inconveniente colligimus, non posse præsumi Summum Pontificem id voluisse concedere, cum, contra præsumere possumus ipsum concedere, approbatum absolute pro una Diœcesi, esse pro alia eligibilem, quia ex una parte non sequitur dictum, vel simile inconveniens, & ex alia approbatus pro una Diœcesi, satis propriè dicitur absolute approbatus, quod dici non potest de approbato pro uno tantum genere personarum, pro uno tantum Oppido, &c. Quæ disparitas solvit illud, quod Adversarii dixerunt numero præcedenti

32. Simile inconveniens eveniret in eo, qui fuisset approbatus per unum, vel alterum diem, ut solet in Hebdomada Sancta aliquando ab Episcopis fieri, postea enim is, per totum Terrarum Orbem, & semper eligi, quod nemo dicere audebit.

33. Doctores aliqui ex proximè citatis num. 30. sustinent, limitatè approbatum, posse ab omnibus per Bullam eligi: sed id solum docent, quando limitatio non est apposita ob defectum scientiæ. Si enim esset propter ejusmodi defectum apposita, non posset (aiunt) ab omnibus eligi.

34. Verum, quæso vos, Doctissimi viri, cum Approbatio non sit solum testificatio scientiæ, sed morum, sed prudentiæ, sed decentiæ, ut nuper vidimus, cur horum defectus æquè non restringunt Approbationem?

Religiosi, an ex vi Bullæ Cruciatæ, possint eligi.

35. An Religiosus Sacerdos possit à Fidelibus eligi in Confessarium vi Bullæ, vel Jubilæi?

Respondeo. Certum est, Sacerdotem Religiosum posse eligi à Fidelibus ex vi Bullæ, vel Jubilæi, vel Rescripti. Sed, debere esse approbatum ab Ordinario, modo jam dicto, eorum item est, quia sic, etiam ipse Religiosus erit Confessarius, legitimus. Illud quæri posset, an nomine Ordinarii, hic valeat intelligi ipse Religiosus Prælati, quando in Jubilæo, vel Rescripto, non additur illud. *Ut sit Approbatus ab Ordinario loci.* sed solum illud, *ut sit Approbatus ab Ordinario.* Verum id in Tractatu de Jubilæo solet resolvi: legantur a Delugo, aliiq.

36. Quid si quis Religiosus, in vicis suis Superioribus, approbaretur ab Episcopo, essetne de pœn. d. is pari modo eligibilis? Respondeo. De hoc 20. sec. 9. dixi paulò ante b supra.

An Religiosi possint sibi eligere Confessarium ex vi Bullæ, vel Jubilæi.

c Delugo
perioribus, approbaretur ab Episcopo, essetne de pœn. d. is pari modo eligibilis? Respondeo. De hoc 20. sec. 9. dixi paulò ante b supra.
citò: Suar.
Henriq.
Reg. Dian.
alioque
Castro de
Bul. Cru.

37. Profectò aliud est dicendum ex vi Bullæ, aliud ex vi Jubilæi. Ex vi Bullæ tenemus cum multis (quicquid alii dicant) d Trull. in securam, & solidam opinionem negantem; ex pos. Bul. id est, non posse Religiosos, uti Bulla ad l. 1. §. 7. c. eligendum Confessarium Approbatum tantummodò ab Ordinario, sed debere etiam Sac. d. 4. 4. adesse consensum sui Superioris, sive ut nu. 10. c. absolvatur à casibus reservatis, quod est cer. 1. §. Valentius, sive à non reservatis quod est magis rursus differ. controversum. Et hoc quidem, id est, ut i. conclus. absolvatur à non reservatis concedite Quin. 5. Juniper. tanad. & alii, sed negant meritò Delugo sde refer. pa aliiq. Si plura cupias, adi citatos, latissime 2. d. 7. q. 4 hac de re disputantes: nobis ad praxim semper collimantibus solidam viam significasse, de pœn. latis, superque est.

Novitios uti Bulla Cruciatæ posse, quia citans ipsi verè sunt seculares, & in odiosis non Trull. Hæ. veniunt nomine Religiosorum, firmat Ca. rig. Ludo. à Cruce,

39. Illud mihi placet, quod docet Ioan: Lean. a. Sanc. b. Quamvis daremus, esse probabile, Regularem validè absolvi per Bullam Cruciatæ, tamen constructum non esse Confessarium tenentem contrariam, hoc est, non Estrab. l. stram opinionem, excipere Confessionem a. probl. talis Regularis, nam in hoc casu defectus, ob 33. latè si quem non auscultatur Confessio, sive non bi contr. impenditur Absolutio, tantum se tenet ex nra in exa parte Ministri: Verum idem Sancez advermine brevit, concedens esse, ut antè auscultationem viter conpeccatorum moneat pœnitentem Confessarius, seu non absoluturum, juxta ipsius pœnitentis opinionem. Hæc Io. Sancez, quæ la. l. c. §. 2. n. tius explicat Delugo. i

40. Ex vi Jubilæi, vel Rescripti, Jubilæo tantum similis, dicendum est debere considerari h Io. Sancez formam Jubilæi, vel Rescripti. Certè in Ju. d. 4. 4. n. bilæis hætenus latis communiter omnia 10. sine. privilegia Religiosorum in contrarium re. i Delug. in vocata fuerunt. atque adeò potuerunt sibi respens. eligere quemcunq; Confessarium, etiam se. mcr. lib. 1. cularem d. 2. 7.

cularem approbatum ab Ordinatione loci, ut scilicet nullus à libertate fatendi sua peccata tempore universalis Indulgentiæ excluderetur. Si ergo deinceps edantur Jubilæa similia præcedentibus, par erit potestas concedenda. Adde tacitum consensum Superiorum, quidum Jubilæum suis subditis proponunt, satis ostendunt, eam libertatem approbare.

Approbationis certitudo.

41. Confessarius debet esse moraliter certus de sua Approbatione, (idem dic de Jurisdictione) sive ad absolvendum necessaria, sive ad absolvendum ab his, vel his casibus.

Amicus audit, Episcopum me Approbasse ad excipiendas Confessiones, mihi que id retulit, possumne valide Confessiones excipere, quasi certus de potestate?

42. Respondeo, Non posse, & quidem cuidam hanc doctrinam non Approbanti statim atque ostendi Th. Sanc. a manus dedit. Is dissentit docet Confessario constare debere licentiam sibi datam audiendi Confessiones. vel immediatè per Episcopi, seu Vicarii loquelam, vel per Nuntium, ex Episcopi mandato, id testificantem. Sicut enim licentia audiendi Confessiones non intelligitur validè revocata ab Episcopo, nisi revocatio constet per Nuntium ad id destinatum, vel per editum, ita nec validè concessa &c. Hæc Sanchez.

Thom. Sanc l. 3. matr. d. 36. n. 8.

43. Quid si dubius negativè sim de licentia data? Respondeo, Non posse te illa uti, quia omnes constanter docemus in dubiis prævalere id, quod est prius: At prius est, te carere licentia, & postea, illam possidere.

44. Quid si probabilitatem de illa habeamus? Respondeo, Te tunc illa uti posse (quicquid neget b Io. Sanc.) Ratio est ex Superioribus eruenda, ubi diximus, quando est probabile, te gaudere Jurisdictione, Ecclesiã certò illam tibi conferre. Unde non est audiendus, idem Ioan. Sanc. dum dicit, in eo casu, quo Confessor probabili Jurisdictione utitur, debere ab ipso admoneri pœnitentè de ejusmodi probabilitate, ut si velit, quærat alium absolventem ex certitudine, non est, inquam, audiendus, quia probabilis Jurisdictio affert certitudinem sui, non ex se, sed ex Ecclesiã certò confirmante, seu conferente illam.

b Io. Sanc. d. 44. nu. 13.

45. Si opponas illud Axioma: In administratione Sacramentorum tenemur sequi partem ruriorem, dico, id intelligi in materia, & forma ipsorum, vel similibus, non in Jurisdictione, nam hujus defectum Ecclesiã supplet, quod non potest facere in materia, & forma Sacramentorum, ut fuse prosequitur Castrop. e

c Castrop. T. 1. tr. de Conf. d. 1. p. 5. m. 5. d Infra in Tr. de casib. refero.

Si Approbationem, ut etiam Jurisdictionem concesserit Episcopus, sed tu illã nescias, an validè illa uti possis, dicam infra. d

Approbationis duratio.

45. Quamdiu durat Approbatio? Sanè de e. 9. §. 1. hoc egi superius, cum de Jurisdictionis duratione disputavi. Illud est proprium hujus loci; An ex eo, quod hæc Approbatio sit per aliquos, quos supra meminimus, sententia de aptitudine Sacerdotis, non verò Privilegium, seu gratia, an, inquam, sit irrevocabilis, perindè, ac sententia in aliis materiis, quæ semel data, revocari non potest?

Respondeo, irrevocabilem esse dixerunt propter dictam rationem nonnulli.

46. Verum his assentiri non possum, quia hæc est quidem ad modum sententiæ, vel testificationis, sed cum sit liberè data ab Episcopo, illam ab ipso dependere, atque adèd esse revocabilem putandum est: quod si alia ratio non urgeret, certè praxis tam communis Episcoporum eam sæpissimè revocantium, sufficenter id probat. Quid si injustè revocet? Respondeo, Aliud dicendum, si revocet à Sacerdote Sæculari, aliud à Religioso, quod jam separatim do.

Injusta revocatio Approbationis, quoad Sacerdotes Sæculares.

47. Duæ sunt sententiæ: h Ioan. Sanchez h Io. Sanc. dicens esse communem, docet, revocationem Approbationis absolutè ab Episcopo, ex nulla justa causa factam, v. g. certò ex malevolentia, (nam in dubio præsumendum est Episcopum, se juste gerere) docet, esse validam. Ratio est, ait, quia sicuti Jurisdictio, quæ à Superioribus confertur, est ad libitum revocabilis, ita, & Approbatio. Id certè probabile est. Verum Delugo probabilius esse docet, in invalidam esse revocationem.

cationem, quia revocatio ex nulla causa facta, cum sit iniusta, non potest tollere jus, quod Sacerdos in Approbatione jam habita, obtinet.

48. Neque tamen hinc sequitur, hunc Sacerdotem Sæcularem injustam revocationem Approbationis patientem, posse validè Confessiones excipere, quia dum Episcopus revocat Approbationem, simul revocat Jurisdictionem, quam potest, etiam sine causa, revocare, quia hæc Jurisdictio, data ab ipso, est huic Sacerdoti per Delegationem, quam revocare, uti libuerit, potest, ut clarius videbis num. 51. Solum ergo hic Sacerdos potest eligi a in Confessarium per Bullam Cruciatæ, vel Jubilæum, nam tunc Jurisdictionem habet à Pontifice, Approbationem autem non amittit ex iniusta revocatione, quam nullam esse diximus.

Iniusta revocatio Approbationis, quoad Sacerdotes Regulares.

49. Si hic afferam Decretum Cardinalium, & Pii V. ac Urbani VIII Constitutiones, clarè habebitur, quid in hac re sentiendum sit.

Declaratio à Cardinalium sic habet:

Illusterrimi Cardinales statuunt Archiepiscopos, Episcopos, ac locorum Ordinarios, ad quos Confessarios Approbandi jus spectat, Confessarios Regulares, alias ab ipsis liberè Approbatos, ab audiendis Confessionibus, suspendere post hæc minimè licere, nisi ex nova causa, eaque ad Confessiones ipsas pertinente, aut ob non servatum Interdictum, ab ipsis Ordinariis positum.

50. *Statuunt insuper, eosdem Archiepiscopos, Episcopos, ac locorum Ordinarios, Confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius Conventus Regularibus Confessoribus, eadem Sacra Congregatione inconsulta, nullo pacto adimere posse, &c. Roma 20. Novembris, 1615.*

51. Ubi nota Primò illud *minimè licere* & hoc (nullo pacto posse) habere vim invalidandi revocationem contra hoc Decretum ab Episcopis intentatum, & quidem de hac posteriore clausula minor est difficultas: in validitatem enim satis ostendunt emphatica illa verba (nullo pacto posse.) At de illa priorè *minimè licere*, dico in validitatem quidem non ostendere immediatè, sed mediatè, ut ita lo-

quar, id est, per necessariam consequentiam, si enim revocatio est illicita, est iniqua contra jus quæsitum, ergo invalida erit, ut modo cum Delugo num. 47. diximus, & ita de hoc particulari puncto docent e innumeri: quicquid sentiat in oppositum Lambert apud Dianam, dicens, & illud *non licere*, & illud *nullo modo posse*, non probare invaliditatem revocationis, quia Approbatio tota pender in fieri, & conservari, sicuti Jurisdictio à libera voluntatè Episcopi. Nam non est audiendus, quia non attendit ad jus quæsitum, & non consideravit Jurisdictionem, cum sit potestas juris dicendi, quæ tota est in Delegante, etiam si illicite tollatur à Delegato, verè tolli, atque aded validè; etiam si ablatio sit contra jus quæsitum, & illicita, ut si ego à te tollam equum, quem tibi donavi, iniquè ago, sed non propterea tu sine equo poteris equitare: quod eertè invenire non est in Approbatione, quæ, utpote, sive sententia, sive rescriptio semel absolutè data, semper remanet in approbato, nisi nova sententia, seu nova justa Reprobatio accedat. Quare, quia, quando est iniqua Reprobatio, vim nullam habet, remanebit Approbatio in approbato.

52. Sermo autem semper est de Approbatione absolutè data, nam si est ad tempus, non in injuria tibi fit, si finito tempore, ea ex se cenet. Quod si ex nulla causa revocetur ante tempus, tunc prof. cto invalidè, propter eandem rationem juris quæsitum pro illo tempore concessio, revocatur.

53. Quid si sit data ad beneplacitum? Respondeo. Barboza d' & e Delugo assentior, non fore tunc revocationem, sine ulla causa factam, invalidam, sed validam; & cum justa causa licitam: quia si Approbatio data fuit cum totali dependentia à beneplacito, seu libera voluntate Episcopi, non fit contra meum ullum jus, si liberè à me illa removeretur. Propter identitatem rationis idem est, sive loquamur de Sacerdotibus Sæcularibus, sive Regularibus, ut idem Delugo notat.

54. Leanderf alique docent fore invalidam, si sine justa causa Approbatio ad beneplacitum data, revocetur, sed illis propter nostram rationem assentiri nolo.

55. Nota Secundò illud *ex causa ad Congregationes pertinente* à Sacra Congregatione declarati, etiam esse eam, quæ habetur ex mala, & scandalosa vita Religiosi.

c Conin. Sua. Bos- sius Ho- mob. Fa- ber. alique ap. Aver. q. 15. de poenitent. sec. 6.

Ase. Tamb de Iur. Ab. T. 2. d. 6. q. 22. n. 7.

d Barb. de Iure Eccl.

l. 1. c. 43. n. 203. e Delugo de Poen. d. 7. 21. sec. 3. n. 63.

Leand. de Poen. d. 11. q. 89. citans Peyri. Trul. Fag.

apud Dian. p. 11. tr. 4. ref. 15.

Quam refert Ase. can. Tamb. l. c. Qua- sit. 12. n. 9.

astro. 17. de of. 8. d. 2. n. 5. infra in de ca. referu. 5. 1. d. 18. Supra 8. 10. Colloii. Hicm. c. 24. 25. Supra 6. 5. 1. n. 2.

56. Non denique illud, quod modò dictum est nu. 48. hic non habere locum, quia Jurisdictionem Religiosi suam habent à Pontifice, mediantibus suis Regularibus Prælati, ut supra dictum est.

57. Hactenus de Declaratione Cardinalium, sequitur Constitutio à Pii V. quæ pro Religiosis est hujusmodi,

a Apud Ant. Esrob. T. 1. scilicet. 2. pro bl. 29.

Qui semel ab Episcopo in Civitate, & Diocesis suis, prævio examine, Approbati fuerint, ab eodem Episcopo iterum non possunt examinari: ab Episcopo autem successore, pro majore conscientia quiete, examinari de novo poterunt.

58. Nota Primò, hic locutionem esse de Approbatione absolutè, vel etiam de Approbatione, quoad tempus determinatum, v. g. quoad annum, sed pro illo anni tempore.

59. Nota Secundò illud *pro majore conscientia quiete*, non ergo ad libitum, & multò minus ob malevolentiam.

60. Nota Tertio, *ab Episcopo successore*, non ergo poterunt Religiosi jam Approbati ad examen vocari à Capitulo Sede Vacante, id, quod aliqui rectè irem notant apud *Delugo*.

b Peyrin. ap. Delugo de pan. d.

61. Denique Constitutio à Urbani VIII. multa statuit in confirmatione, declaratione *Vrb. VIII* nemque prædictæ Constitutionis Pii V. Prædicta 1628 modò, Regulares posse ab Episcopo successore quam re-examinari; & si minus idonei reperti fuerint, reprobati. Secundò, Approbatos ad certum tempus non posse postea confessiones audire, *uni. c. 43. à sine nova Approbatione, prævio etiam novo, n. 210. & si libuerit, examine. Tertio, eos, quos ipsemet Episcopus simpliciter, & absolutè, & sine temporis prædefinitione ad Confessiones accipiendas approbavit, ab eodem non posse reprobati absque nova causa. Quarto, Episcopum non teneri ipsis Regularibus aperire, q. 12. qui subdit nec ne causa reprobationis, sed Sedi Apostolicæ dumtaxat, ubi eam, sibi iusserit, aperiri. Hæc sunt clara.*

Abbat. per extensum, q. 12. qui subdit nec ne causa reprobationis, sed Sedi Apostolicæ dumtaxat, ubi eam, sibi iusserit, aperiri. Hæc sunt clara.

§. V.

QUARTA CLAUSULA.

Quæ gratis detur.

1. IN aliquibus Diocesis solet pro ejusmodi Approbationibus expediendis aliqua pecunia dari. Cum ergo id videatur con-

tra hanc Tridentini clausulam, inquiri Primò, an hoc sit licitum. Secundò, an Approbationes sint validæ?

Respondeo. Quod sint validæ non ambigo, quia in Tridentino non apponitur hæc clausula, ut invalidans acta, quæ contra ipsam fiant. Quamvis ergo in Indulgentiarum concessionibus, ubi expressè ponit Pontifex, se nolle Indulgentiam concedere, si aliquid pro ipsius publicatione, vel præsentatione detur, sit dubitatio, an tunc valeat concessio, (de qua tamen re benignissimè d. loquitur d. Quanta. Quintanad. non vero sic e Diana) nihilominus in casu nostro, quia non adest ejusmodi clausula irritans Approbationem, rectè concludimus, irritam eam certo non fore ex data pecunia pro illa expedienda, abstrahendo à simonia, &c.

2. Quod vero pro Approbatione, de qua nostra est disputatio, illicitè detur, & à M. Notario, illicitè item acceptetur aliqua, quamvis modica pecunia, sive pro ratione laboris, sive sigilli, sive Scripturæ, sive alio titulo, satis decernit Tridentinum, ibi *probationem, quæ gratis detur, obtineat* addita declaratione Sacre Congregationis, cujus hæc sunt verba allata à Diana ex Barbosa.

3. Cancellarius, id est, Notario Episcopi nullo pacto licet etiam in vim taxæ antiquæ, pro Approbatione ad Confessiones audiendas, quam hoc Decretum gratis dari mandavit, quidquam exigere. Lege prædictum locum Dianæ, ubi multa habes pertinentia ad ejusmodi stipendia, quæ solent dari pro Dispensationibus, pro licentiis prædicandi, vel celebrandi, pro Dimissionibus, pro Indulgentiis, &c.

§. VI.

QUINTA CLAUSULA.

Quibuscumque Privilegiis non obstantibus.

1. Diximus initio hujus Cap. 5. §. 2. num. 1. clarè in Tridentino disponi, ut nullus Religiosus sine Episcopi Approbatione valeat Sæcularium Confessiones excipere. Id breviter expendamus, nam non g. desunt, qui propter privilegia Mendicantium, & cum ipsis participantium, negent, illa indigere: Tamb. de cum Inv. Abb.